

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
ГЖ 1 бр.3505/10
24.02.2011. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Есада Вељовића, председника већа, Мирјане Симић и Маријане Ђорђевић, чланова већа, у парници тужиоца С. Ђ. из П., чији је пуномоћник М. А., адвокат из П., против туженог П. Д. „З.-м.“ А.Д. У., чији је пуномоћник С. М., адвокат из П., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Пожеги П1-13/10 од 23.08.2010. године, после одржане расправе пред овим судом, као другостепеним судом, дана 24.02.2011. године, истог дана, донео је

П Р Е С У Д У

I УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Пожеги П1-13/10 од 23.08.2010. године.

II УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца С. Ђ. из П. према туженом П. Д. „З.-м.“ А.Д. У., па се **поништава** решење туженог број 862 од 20.09.2005. године о отказу уговора о раду тужиоца, **као незаконито**, и обавезује се тужени да тужиоца врати на рад на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, у року од 8 дана од дана достављања преписа ове пресуде.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да на име трошкова парничног поступка плати тужиоцу износ од 103.750,00 динара.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Пожеги П1-13/10 од 23.08.2010. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је поништено решење туженог о отказу уговора о раду тужиоца број 862 од 20.09.2005. године и обавезан тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове и задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способности.

Против ове пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени није поднео одговор на жалбу.

Тужени у жалби истиче да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП и члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, јер у образложењу побијане пресуде нема уопште оцене изведених писаних доказа, и то дописа број 681 од 08.08.2005. године и број 730 од 25.08.2005. године, које је тужени упутио тужиоцу, из чије садржине произилази да тужилац није имао одобрење директора туженог да не долази на посао, да је тужилац два пута позиван да се јави на рад и да се изјасни о основу одсуства са рада почев од 15.07.2005. године и да о томе достави доказ, затим изјашњења тужиоца поводом ових дописа из којих произилази да тужилац одбија позив туженог да се јави на рад, позивајући се на усмено одобрење директора В. Р., што је супротно садржини наведених дописа, захтева тужиоца од 19.08.2005. године и одговора туженог на тај захтев број 720 од 22.08.2005. године из којих произилази да је тужилац тражио исплату трошкова превоза, на које није имао право, и извештај туженог о исплати трошкова превоза за запослене за период јануар - новембар 2005. године из чије садржине произилази да је тужени у спорном периоду

вршио исплату трошкова превоза запосленима. Да је због наведених битних повреда одредаба парничног поступка, дошло до погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због чега је првостепени суд погрешно закључио да је тужбени захтев основан, а ово стога што из наведених доказа произилази да је тужилац неоправданим изостанком с посла извршио повреду радне обавезе и да му је радни однос престао на законит начин.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 372. ЗПП у границама жалбених навода, па је нашао да је побијана пресуда донета уз наведене битне повреде одредаба парничног поступка, због чега је непотпуно утврђено чињенично стање, јер првостепени суд није оценио садржину дописа достављених тужиоцу од стране туженог број 681 од 08.08.2005. године и број 730 од 25.08.2005. године и изјашњења тужиоца поводом тих дописа, а нашао је указано првостепеном суду у пресуди Округног суда у Ужицу ГЖ.І. бр.368/2008 од 20.07.2009. године, којом је укинута пресуда Општинског суда у Пожеги П.1.бр.131/07 од 09.05.2007. године у делу који се односи на поништај решења туженог број 862 од 20.09.2005. године о отказу уговора о раду тужиоца и враћање на рад и на трошкове парничног поступка и у тим деловима предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење, и да је ради правилног утврђења чињеничног стања потребно да се пред другостепеним судом понове већ изведени докази, па је заказао расправу пред другостепеним судом сходно члану 369. став 3. ЗПП, јер је у истој парници првостепена пресуда већ једанпут била укинута по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04).

На расправу пред другостепеним судом дошли су тужилац и његов пуномоћник и заменик пуномоћник тужиоца, адвокат Г. М. из П.

Другостепени суд је на расправи извео доказе саслушањем странака, и то тужиоца С. Ђ. и за туженог његовог законског заступника директора Д. М., и сведока В. Р. и прочитао уговор о раду број 42 од 16.08.1999. године, решење директора туженог о распоређивању тужиоца број 42 од 14.06.2005. године, понуду за закључење анекса уговора о раду од 22.06.2005. године, изјашњење тужиоца на понуду за закључење уговора о раду од 04.07.2005. године, анекс уговора о раду број 42 од 29.06.2005. године, извештај о привременој спречености за рад тужиоца сачињен од стране Здравственог центра У., ОЈ Дом здравља П., Служба за здравствену заштиту радника од 15.07.2005. године, извештај АД „Р.“ од 20.07.2005. године, решење Трговинског суда у Ужицу Фи-555/97 од 31.07.1997. године, спискове радника за наплату превоза за месеце мај, јун, јул, август, септембар, октобар и новембар 2005. године, допис туженог број 681 од 08.08.2005. године достављен тужиоцу, изјашњење адвоката М. А. упућено туженом по допису број 681 од 08.08.2005. године, захтев адвоката М. А. поднет туженом у име Р. Б., Л. Р., М. Н., Д. Ш., П. Н., И. Ј. и тужиоца за исплату трошкова превоза или куповину месечне карте од 19.08.2005. године, одговор туженог достављен адвокату М. А. заведен код туженог под бројем 720 од 22.08.2005. године, допис туженог број 730 од 25.08.2005. године достављен тужиоцу, одговор М. А. упућен туженом од 05.09.2005. године, поднесак директора туженог број 768 од 02.09.2005. године којим је затражено мишљење синдиката у вези упозорења за постојање разлога за отказ уговора о раду тужиоца, мишљење Савеза самосталних синдиката Србије, Синдикат туженог број 1 од 05.09.2005. године, решење туженог број 862 од 20.09.2005. године о отказу уговора о раду тужиоца, фотокопију радне књижице тужиоца рег.број 7884 издату од стране Скупштине општине П., потврду о поднетој пријави-одјави осигурања Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала У. од 31.07.1997. године на име тужиоца и потврду о поднетој пријави-одјави осигурања Републичког завода за здравствено осигурање, Филијала за 3. о. од 31.07.1997. године на име тужиоца и извршио увид у списе Општинског суда у П. И.бр.833/04 и Основног суда у Пожеги И.бр.241/10, Појединачни колективни уговор туженог од 09.08.1999. године и Правилник туженог о радном организовању и систематизацији радних места од 12.03.2001. године.

Оценом изведених доказа сходно члану 7. и 8. ЗПП и неспорним чињеницама међу странкама, Апелациони суд је утврдио следеће чињенично стање:

Делатност туженог је такве природе да се рад обавља у местима ван његовог седишта, и то у мајданима „П. Т.“ у К., „С.“ у С. и „К.“ у С., прерадама у К. и С. и монтажи у пословним јединицама у Б. и Б.

Напред описано чињенично стање утврђује се увидом у Правилник туженог о радном организовању и систематизацији радних места од 12.03.2001. године.

У 2001, 2002. и 2003. години тужени није исплаћивао запосленима зараду, због чега су одређени запослени, међу којима и тужилац, поднели тужбе против туженог ради наплате ових потраживања. По тим тужбама донете су правоснажне пресуде којима је тужени обавезан да исплати

тужиоцу и другим запосленима потраживања по основу неисплаћених зарада. Како тужени није измирио обавезе ни по овим правоснажним пресудама, тужилац је заједно са осталим запосленим у М. „П. Т.“ поднео предлог за извршење тих пресуда. У току извршног поступка тужени је понудио запосленима закључење споразума о одлагању извршења и продаје основних средстава рада, који предлог запослени нису прихватили, па су основна средства туженог продата како би се тужиоцу и осталим запосленима измирила дуговања по основу неисплаћених зарада. Извршни поступак окончан је у току 2010. године.

Напред наведено утврђује се увидом у списе Основног суда у Пожеги И.бр.241/10 и Општинског суда у Пожеги И.бр.833/04 и саслушањем тужиоца као странке и сведока В. Р.

Тужилац је био у радном односу код туженог на основу закљученог уговора о раду број 42 од 16.08.1999. године. Анексом уговора о раду број 42 од 29.06.2005. године тужилац је са послова магационер-пословођа у М. „П. Т.“ са местом рада у К. премештен на послове магационера готових производа у друго место рада у М. „С.“ у С., а које послове је требало да почне да обавља 06.07.2005. године. Поред тужиоца из М. „П. Т.“ у К. у М. „С.“ премештени су и запослени код туженог Р. Б., Ј. Р., М. Н., Д. Ш., П. Н. и И. Ј. Удаљеност К. од С. је 59 километара. Тужилац живи у П.. Цена месечне карте на релацији П. – С. износи 8.800,00 динара. Од П. до С. не постоји директна аутобуска линија, тако да би тужилац дошао на посао у М. С. потребно је прво да користи превоз од П. до У., а затим други превоз од У. до С.. Редован превоз од П. до У. и од У. до С. и назад, није омогућавао тужиоцу благовремени долазак на рад и повратак са рада. Тужилац је поднео тужбу ради поништаја тог анекса уговора о раду на дан 01.08.2005. године. Наведеним уговором и анексом уговора о раду нису предвиђене повреде радних обавеза за које се може тужиоцу отказати уговор о раду. Тужилац се на дан 06.07.2005. године није јавио на посао, због привремене спречености за рад, а која спреченост је трајала од 07.07.2005. године до 15.07.2005. године.

Напред описано чињенично стање утврђује се читањем наведеног уговора о раду, анекса уговора о раду, решења о распоређивању тужиоца од 14.06.2005. године извештаја о привременој спречености за рад тужиоца сачињеног од стране Здравственог центра У., ОЈ Дом здравља П., Служба за здравствену заштиту радника од 15.07.2005. године и извештаја „Р.“ АД од 20.07.2005. године и из исказа тужиоца и сведока В. Р..

С обзиром да тужени није обезбедио тужиоцу и осталим запосленима, који су премештени из М. „П. Т.“ у М. „С.“, накнаду трошкова превоза или смештај за обављање послова у новом месту рада, исти су од тадашњег директора туженог В. Р. тражили да се унапред обезбеде трошкови превоза или смештај. Како тужилац није дошао на рад код туженог ни после 15.07.2005. године, тужени је тужиоцу поднеском број 681 од 08.08.2005. године тражио доказе о оправданости његовог изостанка с посла у периоду од 15.07.2005. године до 08.08.2005. године са упозорењем да уколико не поступи по том допису да у том случају постоји разлог за отказ уговора о раду због неоправданог изостанка с посла сходно члану 179. Закона о раду у вези члана 180. и члана 169. ПКУ, зашта му је оставио рок од пет дана да се изјасни. У свом изјашњењу на овај допис тужилац је навео да је њему директор туженог одобрио одсуство са рада док се не обезбеде трошкови превоза. После тога тужилац, Р. Б., Ј. Р., М. Н., Д. Ш., П. Н. и И. Ј., који такође нису долазили на посао због тога што нису обезбеђени трошкови превоза, на дан 17.08.2005. године поднеском су тражили обезбеђење ових трошкова, нашта је директор туженог поднеском од 22.08.2005. године исте обавестио да су сви тужиоци закључили анекс уговора о раду и преузели обавезу да почну са радом 06.07.2005. године, да се исти тада нису јавили на рад, те да се накнада трошкова за долазак и одлазак са рада у смислу члана 118. Закона о раду односи само на запослене који долазе на посао и раде, да је тужени затим поново дописом од 25.08.2005. године затражио од тужиоца да оправда изостанак са посла у периоду од 15.07.2005. године до 25.08.2005. године и истовремено га упозорио да уколико не оправда свој изостанак да у том случају постоји разлог за престанак радног односа због неоправданог изостанка с посла, односно због повреде радне обавезе утврђене чланом 147. став 1. тачка 13. Појединачног колективног уговора туженог, која се односи на неоправдани изостанак с посла пет радних дана узастопно, зашта му је остављен рок од три дана. Поднеском од 05.09.2005. године тужилац је поново обавестио директора туженог да се налази ван рада по основу његовог одобрења, да он жели и хоће да ради, али да му послодавац није створио услове за рад, с обзиром да му није обезбеђена накнада за превоз, због чега је поднео предлог за издавање привремене мере Општинском суду у Ужицу а чији је предмет чинидба- куповина месечне претплатне карте и да је сагласан да му се обезбеди смештај и исхрана на новом радном месту.

Описано чињенично стање утврђује се читањем наведених поднесака туженог и изјашњења тужиоца.

Из исказа сведока В. Р. утврђено је да су се трошкови превоза код туженог обезбеђивали на два начина, и то обезбеђењем месечних претплатних карата унапред или плаћањем трошкова за већ извршени превоз од петог до десетог у месецу за претходни месец, а који начин превоза се примењивао зависно од избора запосленог, да тужиоцу и осталим запосленима који су премештени у М. „С.“ нису обезбеђене месечне претплатне карте из разлога што они нису хтели да иду на посао у овај мајдан, а да су се јавили на посао он би им обезбедио месечне карте, с тим што исти није предочио тужиоцу и осталим запосленима да ће им обезбедити месечне претплатне карте ако оду на посао.

Из спискова радника за наплату превоза за месеце мај, јун, јул, август, септембар, октобар и новембар 2005. године утврђује се да су одређеним запосленим исплаћени трошкови превоза за долазак и одлазак с посла у том периоду.

Решењем директора туженог број 862 од 20.09.2005. године тужиоцу је престао радни однос отказом уговора о раду број 42 од 16.08.1999. године код туженог дана 21.07.2005. године због неоправданог изостанка с посла пет радних дана узастопно. У ставу 2. изреке овог решења констатовано је да тужиоцу престаје радни однос са 21.07.2005. године, који је пети дан неоправданог одсуства са посла у смислу члана 147. став 1. тачка 13. Појединачног колективног уговора туженог у вези члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду. У образложењу овог решења такође се наводи да је тужилац неоправдано изостао с посла пет радних дана у наведене дане и да је тужиоцу престао радни однос због повреде радне обавезе из члана 147. став 1. тачка 13. Појединачног колективног уговора. Тужилац је одјављен од осигурања код Републичког завода за пензијско и инвалидско осигурање и Завода за здравствено осигурање, а у поднетим одјавама осигурања стоји да је истом престао радни однос на основу отказа уговора о раду на дан 21.09.2005. године.

Напред описано чињенично стање утврђено је читањем наведеног решења, потврде о поднетој пријави-одјави осигурања Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала У. од 31.07.1997. године на име тужиоца и потврде о поднетој пријави-одјави осигурања Републичког завода за здравствено осигурање Филијала за З. о. од 31.07.1997. године на име тужиоца.

Тужилац у свом исказу тврди да је њему и осталим запосленима тадашњи директор туженог В. Р. одобрио да не долази на посао док се истима не обезбеде трошкови превоза за долазак на рад и повратак са новог места рада, а сведок В. Р. у свом исказу тврди да он то није одобрио. При извршеном суочењу тужилац и сведок В. Р. остали су при својим исказима.

Према члану 147. став 1. тачка 13. Појединачног колективног уговора туженог од 09.08.1999. године запосленом може престати радни однос отказом уговора о раду од стране послодавца, односно решењем о престанку радног односа ако учини повреду радне обавезе, и то ако је неоправдано изостао с посла пет радних дана узастопно, односно седам радних дана у току три месеца. Одредбама чланова од 144. до 166. истог уговора, у складу са тада важећим Закона о радним односима („Службени гласник РС“, број 55/96), прописана је дисциплинска одговорност запослених, да се за повреде радних обавеза изричу мере новчана казна или престанак радног односа, да су директор туженог и управни одбор туженог органи који воде дисциплински поступак и одлучују о дисциплинској одговорности, да директор покреће и води дисциплински поступак и изриче дисциплинске мере из члана 145. овог уговора а да управни одбор одлучује у другом степену о дисциплинској одговорности запосленог за повреду радне обавезе за коју се изриче мера престанка радног односа из члана 147. овог уговора, да је одлука управног одбора у другом степену о изреченој дисциплинској мери коначна и да се против тог решења може покренути поступак пред надлежним судом. Чланом 169. овог уговора прописани су начини престанка радног односа запосленог отказом уговора о раду независно од његове воље, а став 1. тачка 13. овог члана предвиђа престанак радног односа кад је запосленом изречена мера престанка радног односа. Тужени нема доказа да је овај Појединачни колективни уговор објављен, а што међу странкама није спорно.

Правном оценом утврђеног чињеничног стања другостепени суд је нашао да је тужбени захтев основан из следећих разлога.

Према члану 179. тачка 2) Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 и 61/05) послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду. Према томе, запосленом се може отказати уговор о раду само ако је повреда радне обавезе утврђена општим актом који је објављен и уговором о раду. Међутим, како тужени није доказао у смислу члана 223. ЗПП, да је Појединачни колективни уговор туженог од 09.08.1999. године објављен, то се има узети да овај колективни уговор није објављен, и да исти није ступио на снагу у складу са Уставом, па самим тим не

може производити правно дејство. Објављивање општег акта је прописано чланом 196. став 1. Устава Републике Србије, да би општи акт био доступан јавности, а општи акт послодавца да би био доступан запосленима. Тиме се свако може упознати са правима и обавезама, начином и условима стицања и губитка одређених права, као и свим другим питањима која су уређена општим актом и последицама које његова примена доноси. Обавеза објављивања настаје пре ступања на снагу општег акта и њоме је условљено ступање на снагу и примена тог акта. Стога, општи акт који није објављен не може производити правно дејство и не може бити основ за доношење појединачног акта. С обзиром да је тужиоцу отказан уговор о раду на основу Појединачног колективног уговора туженог од 09.08.1999. године који није објављен, а самим тим ни ступио на правну снагу, то је само по себи довољно да оспорено решење о отказу уговора о раду чини незаконитим.

Према члану 176. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 70/01 и 73/01) одредбе колективног уговора који је на снази, на дан ступања на снагу овог закона, а које нису у супротности са овим законом, остају на снази до закључивања колективног уговора у складу са овим законом. Према члану 101. став 1. тачка 3. овог закона послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене уговором о раду, што значи да се повреде радних обавеза нису могле утврђивати колективним уговором, односно општим актом, а како је то касније предвиђено одредбом члана 179. тачка 2) Закона о раду из 2005. године, већ само уговором о раду. Како уговором о раду број 42 од 16.08.1999. године и анексом тог уговора број 42 од 29.06.2005. године нису утврђене повреде радних обавеза за које се тужиоцу може отказати уговор о раду, па ни повреда радне обавезе за коју је тужиоцу отказан уговор о раду, то је одредба члана 147., па и става 1. тачка 13. овог члана, Појединачног колективног уговора туженог од 09.08.1999. године, све и да је овај уговор био на снази у време ступања на снагу Закона о раду из 2001. године у супротности са овим законом, тако да су исте престале да важе на дан 21.12.2001. године, као даном ступања на снагу овог закона. Такође, престале су да важе и одредбе овог уговора којима је прописано вођење дисциплинског поступка, с обзиром да Законом о раду из 2001. године није било предвиђено вођење дисциплинског поступка. Пошто тужени после доношења Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 и 61/05) који је ступио на снагу 24.03.2005. године, није донео нови колективни уговор, односно општи акт, који би у складу са одредбом члана 179. тачка 2. овог закона утврдио повреде радних обавеза за које се може отказати уговор о раду, то тужени ниуком случају није могао да тужиоцу откаже уговор о раду због неоправданог изостанка с посла пет радних дана узастопно, јер ова повреда није била утврђена ни општим актом туженог ни уговором о раду.

Поред тога, оспорено решење о престанку радног односа тужиоца је незаконито, и ако би се узело да је наведени Појединачни колективни уговор туженог објављен и био на снази после ступања на снагу Закона о раду из 2001. године. Наиме, према члану 147. став 1. тачка 13. Појединачног колективног уговора туженог од 09.08.1999. године, запосленом може престати радни однос ако је неоправдано изостао с посла пет радних дана узастопно, односно седам радних дана у току три месеца. Како у оспореном решењу стоји да је тужилац неоправдано изостао с посла конкретних пет радних дана узастопно, и то у дане 15.07.2005. године, 18.07.2005. године, 19.07.2005. године, 20.07.2005. године и 21.07.2005. године, а тужилац је на дан 15.07.2005. године био привремено спречен за рад, коју спреченост за рад тужени није оспорио, то се овај дан не може узети као неоправдан изостанак с посла, тако да је тужилац према овом решењу неоправдано изостао с посла само у дане 18, 19, 20. и 21.07.2005. године, дакле четири радна дана узастопно, па тиме нису остварена битна обележја ове повреде радне обавезе, тако да је и самим тим побијано решење незаконито.

Према члану 173. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 и 61/05) запослени може да буде премештен у друго место рада: 1) ако је делатност послодавца такве природе да се рад обавља у местима ван седишта послодавца, односно његовог организационог дела и 2) ако је удаљеност од места у коме запослени ради до места у које се премешта на рад мања од 50 километара и ако је организован редован превоз који омогућава благовремени долазак на рад и повратак са рада и обезбеђена накнада трошкова превоза у висини цене превозне карте у јавном саобраћају а према ставу 2. овог члана запослени може да буде премештен у друго место рада ван случајева из става 1. овог члана само уз свој пристанак. Имајући у виду да је правноснажном пресудом Општинског суда у Пожеги П.1.бр.131-07 од 09.05.2007. године поништен као незаконит анекс уговора о раду о измени уговорених услова рада број 42 од 29.06.2005. године, и да је тужилац захтевао од директора туженог да му се обезбеди претплатна месечна карта за трошкове превоза за долазак на рад у ново место рада и повратак са рада, што тужени није учинио, иако је тај вид обезбеђења трошкова превоза био у примени

код туженог, произилази да тужилац није манифестовао вољу за престанком радног односа, односно да исти није неоправдано изостао с посла у дане који се наводе у оспореном решењу, већ да је чекао да му тужени обезбеди накнаду трошкова а сходно наведеној законској одредби. При том, другостепени суд је посебно имао у виду да тужени није редовно исплаћивао зараде запосленима, па ни тужиоцу, због чега је тужилац морао да остварује право на зараду преко надлежног суда, а трошкови превоза у висини цене превозне карте у јавном саобраћају на релацији од П. до С. и назад износила је 8.800,00 динара, које трошкове тужилац није могао да унапред подмири.

Према члану 185. став 5. Закона о раду из 2005. године, запосленом престаје радни однос даном достављања решења осим ако овим законом или решењем није одређен други рок. Како је оспорено решење о отказу уговора о раду донето на дан 20.09.2005. године, а у том решењу стоји да је тужиоцу радни однос престао 21.07.2005. године, то је и са тог разлога побијано решење незаконито.

У парницама из радног односа судови су надлежни да суде у споровима за оцену законитости појединачних аката послодавца и споровима пуне јурисдикције. Спор за поништај одлуке о отказу уговора о раду, односно престанку радног односа, није спор пуне јурисдикције, већ спор за оцену законитости одлуке којом је послодавац решавао о појединачном праву запосленог. Стога је послодавац, а не суд, дужан да у оспореном појединачном акту наведе све околности и чињенице из којих произилази основаност разлога за отказ уговора о раду запосленом. Кад решење о отказу уговора о раду не садржи такве разлоге, суд није овлашћен да их сам утврђује, нити је овлашћен да то чини уместо послодавца. Оцена законитости је испитивање основаности отказних разлога наведених у одлуци о престанку радног односа, и то у погледу времена, места и начина извршења повреде радне обавезе која представља отказни разлог, а терет доказивања да је основ за отказ испуњен је на послодавцу, а не на запосленом, нити то чини суд по службеној дужности. Како у оспореном решењу о отказу уговора о раду стоји само да је тужилац неоправдано изостао с посла у конкретних пет радних дана, и то у дане 15.07.2005. године, 18.07.2005. године, 19.07.2005. године, 20.07.2005. године и 21.07.2005. године, а у поступку је утврђено да је тужилац изостао с посла од тих наведених дана само четири дана, обзиром да је на дан 15.07.2005. године био оправдано одсутан с посла због болести, а из доказа изведених у току овог поступка произилази да тужилац није долазио на посао и од 22.07.2005. године до доношења решења о отказу уговора о раду на дан 20.09.2005. године, то се другостепени суд није упуштао у оправданост изостанка тужиоца с посла у периоду који се не наводи у оспореном решењу о отказу уговора о раду, односно од 22.07.2005. године до 20.09.2005. године.

Апелациони суд је ценио дописе директора туженог број 681 од 08.08.2005. године и број 730 од 25.08.2005. године, изјашњења тужиоца на те дописе и остале писане доказе, као и остала истицања странака и наводе у исказима странака и сведока В. Р., па је нашао да исти нису од битног утицаја на доношење друкчије одлуке у овој правној ствари, имајући у виду напред утврђене бројне незаконитости у доношењу оспореног решења.

Пошто је Апелациони суд нашао да је оспорено решење о отказу уговора о раду незаконито, то је исто као такво и поништио, и обавезао туженог да тужиоца врати на рад на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима.

Одлука о трошковима донета је на основу члана 149. и 150. ЗПП, а исти се састоје од нужних трошкова које је тужилац имао за састав тужбе од стране адвоката у износу од 7.500,00 динара и за заступање на једанаест одржаних рочишта од стране адвоката у износу од по 8.750,00 динара, који трошкови су одређени према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени лист СРЈ“, број 54/98 и „Службени гласник РС“, број 53/10) све у укупном износу од 103.750,00 динара.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци ове пресуде, а сходно члану 369. став 3. и члану 373. став 3. ЗПП.

**Председник већа-судија
Есад Вељовић**